

Naar der saa er Tale om at skaane Følelserne, vil jeg sige, at jeg har ingen Følelser, der skulle skaanes i den Henseende. Jeg har i denne bestemte Sag, dette konkrete nationaløkonomiske Spørgsmaal lige fra mine unge Dage, lige fra jeg overhovedet beskæftigede mig med Nationaløkonomi og henvendte mig til Offentligheden, staaet paa det samme Standpunkt, som jeg nu staaer paa. Derimod synes jeg, at der vilde være Grund til for det ærede Medlem, som har siddet i Parti sammen med de Herrer, at omtale dette Partis Gerninger paa en noget anden Maade, end han gjorde nu. Det er ganske vist saaledes — det indrømmer jeg, og det har jeg ogsaa hentydet til i min Betænkning —, at denne Tillægsafgift var en mærkelig Ting, som Vilhelm Lassen greb til for at komme uden om den Aversion, han nu engang følte for at fordyre Brændevinen. Men det skal dog ikke glemmes, naar Taler er om denne Mands skattepolitiske Gerninger, for det første at han havde en stor Undskyldning i, at han havde en slet Raadgiver paa den Post, hvor en Minister kunde gøre Krav paa en god Raadgiver, og, for det andet, at han for alle dem, der erindre Vilhelm Lassen, vil staa som den store Charmeur og den stærke Personlighed og danne en yderst behagelig Modsætning til det ærede Medlem, der nu talte. Noget andet er det, at naar man nu har set, hvorledes det Skatteeksperiment, som Vilhelm Lassen foretog, virkede i Praksis, og set, at det var en Skuffelse, vil det være naturligt at benytte denne Lejlighed, hvor vi revidere disse Forhold, til at komme ind paa rationel Grund. Det var jo et Spring i Mørket og kunde ifølge sin Natur ikke være andet. Nu har det vist sig, at man kun kunde springe saare kort i finansiell Henseende, og at man har tilvejebragt Anomalier, som det forekommer mig, at det vilde være rettest nu at søge fjernet.

Det irrationelle ved Tillægsafgiften bestaar simpelt hen, som jeg har tilladt mig at pege paa i min Betænkning, deri, at det samme Produkt faar en forskellig Beskatning efter sin Anvendelse, hvorvel det dog ikke paa nogen som helst mulig Maade har forskellig Værdi, enten man vil anvende det til det ene eller til det andet. Dette er den ene Side af Sagen, det er Rationaliteten, der mangler i Beskatningen. Den anden Side af Sagen er den, at medens Brændevinsafgiften hidtil har været en Afgift, som det var saare let at opkræve paa en yderst betryggende Maade ved Hjælp af Spiritusmaaleren,

maatte man nu for at faa Tillægsafgiften med indføre en yderst besværlig Kontrol af rent bogføringsmæssig Art, som baade er generende og besværlig for Kontrollen og Fabrikanterne. Hvad var da simplere end at stryge hele denne Tillægsafgift med sin tvivlsomme Karakter eller, rettere sagt, utvivlsomme Irrationalitet og gaa blot det Par Øre høgere op, som dog ingen Indflydelse vil have paa Prisen — 60 eller 64 Øre spiller ingen Rolle for en Flaske Akvavit, endsige for en Pægl eller en halv Pægl eller en Snaps — og saa faa det samme finansielle Udbytte og spare denne store Industrigren for al den Ulejlighed og Tødvæsenet for alt det Kontrolbesvær. Den højtærede Finansminister bemærkede i Gaar, at det selvfølgelig ingeniunde var hans eller overhovedet Regeringens Mening at genere de vedkommende Fabrikationer, som man har maattet beskatte, mere end allerhøjest nødvendigt. Nu maa man dog indrømme, at det er en temmelig stor Afgift pludselig at faa oven i Hovedet, den, Spiritusfabrikanterne nu faa. Man kan sige, at det er rigtigt, at det er nødvendigt o. s. v., men naar man et Øjeblik udelukkende stiller sig paa selv Industriens Standpunkt, maa man sige, at det er et ret betydeligt Tillæg at faa i sin Skat, at gaa fra 18 til 60, respektive 64 Øre. Det er som Følge deraf, at jeg ogsaa paa andre Punkter har tilladt mig at stille Forslag, der indføre en lempeligere Overgang for Industrien. Men ogsaa i denne Hovedhenseende, jeg her peger paa, forekommer det mig, at det Hensyn, jeg nævnedes før, taler for, at man griber denne Lejlighed til at blive af med Tillægsafgiften. De af mig først under Nr. 1 og 2 stillede Ændringsforslag pege i den Retning, og hertil slutte sig, som de Herrer ville have bemærket, en Række andre Ændringsforslag, der blot ere en simpel Følge af Forslagene Nr. 1 og 2.

Jeg har under Nr. 4, 5, 6, 7 og 12 stillet Forslag om at forandre Ordet „Brændingsapparat“ til „Mæskedestillationsapparat“. Det er selvfølgelig kun en Redaktionsændring. „Brændingsapparat“ i Ordets egentlige Forstand, saaledes som man havde det i gamle Dage, hvor man bogstavelig talt saa Flammen, saa det brænde, eksisterer ikke. Der anvendes nu Mæskedestillationsapparater, og derfor har jeg stillet disse Forslag. Saa snart det er kommet til Bevidsthed, at der egentlig rent teknisk set burde staa Mæskedestillationsapparat, saa at man herefter nøje kan vide, hvad det er, man i Loven